



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1129/2017
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Исаиловић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 149/17 од 18.01.2017. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 149/17 од 18.01.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 149/17 од 18.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2711/15 од 19.10.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор ненадлежности суда за поступање у овом спору. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ... и обавезана тужена Република Србија - Министарство унутрашњих послова да на име неисплаћених зарада плати тужиоцу укупан износ од 959.123,49 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ за период од октобра 2012. године до октобра 2013. године, почев од означених датума па до коначне исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да

надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у укупном износу од 127.200,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 149/17 од 18.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2711/15 од 19.10.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, с предлогом да се о истој одлучује на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани наведеном одредбом да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене. Оспорена пресуда не одступа од сада устаљене судске праксе о непостојању потребе за вођењем посебног поступка ради утврђивања тачног износа плате запослених који обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа за сузбијање организованог криминала, јер је Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа за сузбијање организованог криминала („Службени гласник Републике Србије“, број 14/03 са каснијим изменама и допунама) тачно одређена њихова плата тако да ништа није препуштено дискреционој оцени надлежног функционера, због чега и не постоји потреба за вођењем посебног поступка. О висини тужбеног захтева одлучено је у складу са правилом о терету доказивања јер тужена, ни након налога суда, није доставила доказ о висини плате тужиоца на његовом претходном радном месту, о чему има податке у својој службеној евиденцији, и тако доказала своју тврдњу да тужиоцу припада нижи износ од оног опредељеног у тужбеном захтеву.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Спор о новчаном потраживању из радног односа је имовинско-правни спор, па се зато о дозвољености ревизије у таквом спору одлучује на основу члана 403. став 3. ЗПП - према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора (истовремено и вредност ревизијом побијаног дела) износи 959.123,49 динара и очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000

евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавну за дозвољеност ревизије у смислу наведене законске одредбе.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић